

Lp.	Artykuł oraz okoliczności powstawania ubytku naturalnego	Miejsce powstawania ubytku naturalnego	Opakowanie	Wysokość ubytku w ‰	Jednostka odniesienia
1	2	3	4	5	6
2	<i>grzyby suszone: borowik, kurka, maślak i piestrzenica</i> podczas przechowywania w magazynie	magazyn murowany suchy bez regulacji temperatury i wilgotności	torby papierowe, trójwarstwowe z wkładką parafinowaną	lato — 0,11 zima — 0,08	przeciętny zapas magazynowy w okresie lata i zimy
3	<i>kalafonia ekstrakcyjna</i> podczas wydawania w drobnych ilościach	miejsce odbioru kalafonii w małych i rozdrobnionych ilościach	torby pięciowarstwowe, papierowe	1,5	każdorazowe wydanie kalafonii rozdrobnionej
4	<i>mączka drzewna i trociny futrzarskie</i> podczas wydawania z magazynu	magazyn	worki jutowe	0,25	każdorazowe wydanie
5	<i>terpentyna ekstrakcyjna</i> podczas przechowywania i wydawania z magazynu (norma łączna)	zbiorniki podziemne o pojemności 50 m ³ — tzw. zasadnicze i naziemne izolowane z zewnątrz wełną mineralną — tzw. pomocnicze		lato — 0,4 zima — 0,5	przeciętny zapas w zbiornikach w ciągu lata i zimy
6	<i>olej flotacyjny</i> podczas przechowywania i wydawania z magazynu (norma łączna)	zbiornik cylindryczny naziemny o pojemności 25 m ³ , izolowany wełną mineralną z wyskalowaną łatą pomiarową i kroćcami do odwadniania i opróżniania		0,5	przeciętny zapas w zbiorniku w ciągu roku

§ 2. Ustalone wielkości ubytków naturalnych podane w tabeli określonej w § 1 są wielkościami maksymalnymi.

§ 3. 1. Normy ubytków naturalnych oznaczone w tabeli określonej w § 1 liczbami porządkowymi 1, 3, 4 i 6 nie

uwzględniają pór roku, natomiast oznaczone liczbami porządkowymi 2 i 5 uwzględniają pory roku.

2. Za okres letni przyjmuje się okres od dnia 1 kwietnia do dnia 31 października, a za okres zimowy — okres od dnia 1 listopada do dnia 31 marca.

104

ZARZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 20 marca 1967 r.

w sprawie asystowania organów wojskowych i udzielania przez nie pomocy przy czynnościach egzekucyjnych.

Na podstawie art. 765 § 2 i art. 811 Kodeksu postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296 i z 1965 r. Nr 15, poz. 113) oraz art. 43 § 2 pkt 2 i art. 48 § 3 pkt 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 24, poz. 151) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na organach wojskowych ciąży obowiązek zapewnienia organom egzekucyjnym i egzekutorom asysty wojskowej i pomocy przy wykonywaniu czynności egzekucyjnych

przewidzianych w Kodeksie postępowania cywilnego i w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji:

- 1) w razie przeprowadzania czynności egzekucyjnych:
 - a) w obrębie budynków lub pomieszczeń zajmowanych przez jednostki (instytucje, zakłady) wojskowe albo pozostających pod zarządem organów wojskowych, jeżeli wstęp do tych budynków (pomieszczeń) jest dozwolony tylko za okazaniem przepustki,
 - b) na okrętach lub innych jednostkach pływających Marynarki Wojennej lub Wojsk Ochrony Pogranicza;

- 2) jeżeli w toku przeprowadzania czynności egzekucyjnych poza budynkami (pomieszczeniami) określonymi w pkt 1 lit. a) organ egzekucyjny lub egzekutor natrafił na opór żołnierza, który utrudnia lub uniemożliwia mu przeprowadzenie egzekucji, albo istnieje uzasadnione przypuszczenie, że na taki opór natrafi.

§ 2. 1. Do wyznaczenia asysty wojskowej jest obowiązany:

- 1) w wypadku określonym w § 1 pkt 1 — dowódca (szef, komendant) jednostki (instytucji, zakładu) wojskowej, która sprawuje zarząd budynku lub pomieszczenia, albo dowódca okrętu lub innej jednostki pływającej;
- 2) w wypadku określonym w § 1 pkt 2 — dowódca jednostki wojskowej, w której pełni służbę żołnierz stawiający opór, a w razie niemożności ustalenia tej jednostki albo gdy jednostka ta znajduje się w odległej miejscowości, jak również w innych nagłych wypadkach — komendant garnizonu lub najbliższy organ wojskowej służby wewnętrznej.

2. Wyznaczenie asysty następuje:

- 1) w wypadku określonym w § 1 pkt 1 — po otrzymaniu przez dowódcę jednostki wojskowej zawiadomienia o mającej nastąpić egzekucji oraz po przedstawieniu tytułu wykonawczego, który upoważnia do dokonywania czynności egzekucyjnych;
- 2) w wypadku określonym w § 1 pkt 2 — na pisemne wezwanie organu egzekucyjnego lub egzekutora, a w wypadkach nagłych — także na wezwanie ustne.

3. W wypadkach nie cierpiących zwłoki organ egzekucyjny lub egzekutor może zwrócić się o udzielenie pomocy przy wykonywaniu czynności egzekucyjnych do najbliższego patrolu wojskowej służby wewnętrznej lub innego patrolu wojskowego.

§ 3. 1. Do asystowania przy czynnościach egzekucyjnych wyznacza się oficera lub podoficera dyżurnego, a w razie przeszkód — innego oficera lub podoficera, z tym że do asystowania przy czynnościach egzekucyjnych przeciwko oficerom należy wyznaczyć oficera w równym lub wyższym stopniu wojskowym.

2. Komendant garnizonu lub organ Wojskowej Służby Wewnętrznej wyznacza asystę w składzie co najmniej trzech żołnierzy. Dowódcą asysty nie może być żołnierz pełniący zasadniczą służbę wojskową.

3. Jeżeli organ egzekucyjny lub egzekutor natrafił na opór oficera, zawiadamia o tym komendanta garnizonu lub organ wojskowej służby wewnętrznej, który przydzielając asystę wyznacza na jej dowódcę oficera lub chorążego.

§ 4. 1. Obowiązkiem wojskowego organu asystencyjnego jest towarzyszenie organowi egzekucyjnemu lub egzekutorowi przy dokonywaniu czynności egzekucyjnych i zapewnienie mu osobistego bezpieczeństwa.

2. Organ asystencyjny obowiązany jest umożliwić przeprowadzenie czynności egzekucyjnych oraz czuwać nad tym,

aby przy dokonywaniu tych czynności interesy wojska i porządek wojskowy nie zostały naruszone.

3. W szczególności organ asystencyjny powinien wydzielić z miejsca czynności egzekucyjnej osoby, które swoim postępowaniem zakłócają tę czynność.

§ 5. Wojskowemu organowi asystencyjnemu nie wolno wkraczać w zakres czynności służbowych organu egzekucyjnego lub egzekutora ani też utrudniać wykonywania tych czynności. W szczególności organ asystencyjny nie jest uprawniony do badania, czy egzekucja jest zasadna i celowa.

§ 6. W celu niedopuszczenia do omyłkowego zajęcia przedmiotów stanowiących własność wojska, wojskowy organ asystencyjny wyznaczony stosownie do § 3 ust. 1 powinien udzielić organowi egzekucyjnemu lub egzekutorowi stosownych wyjaśnień, a jeżeli mimo to zajęcie takich przedmiotów zostanie dokonane (protokolarnie opisane i oszacowane), obowiązkiem organu asystencyjnego jest zgłoszenie sprzeciwu i zażądanie uwidocznienia tego sprzeciwu w protokole czynności egzekucyjnych.

§ 7. 1. Jeżeli w czasie wykonywania swoich obowiązków wojskowy organ asystencyjny stwierdzi popełnienie przestępstwa, a w szczególności użycie przemocy lub groźby bezprawnej dla zmuszenia organu egzekucyjnego lub egzekutora do zaniechania swoich czynności albo stwierdzi znieważenie tego organu lub napaść na niego, obowiązany jest zabezpieczyć ślady i dowody przestępstwa oraz zawiadomić niezwłocznie o dokonanym przestępstwie przełożonego, który go do asystowania wyznaczył.

2. W uzasadnionych wypadkach organ asystencyjny na polecenie przełożonego ma obowiązek doprowadzenia osoby podejrzanej o popełnienie przestępstwa do właściwych organów.

§ 8. 1. Jeżeli w toku dokonywania czynności egzekucyjnej zajdzie konieczność przeprowadzenia u żołnierza przeszukania odzieży, czynność tę wykonuje w obecności organu egzekucyjnego lub egzekutora żołnierz wyznaczony w tym celu przez jego bezpośredniego przełożonego.

2. W razie potrzeby przeszukania odzieży u osoby płci żeńskiej czynność tę wykonuje kobieta wyznaczona w tym celu przez jej bezpośredniego przełożonego.

3. Znalezione przedmioty mające ulec zajęciu doręcza się organowi egzekucyjnemu lub egzekutorowi.

§ 9. Po wykonaniu zadania wojskowy organ asystencyjny składa pisemny meldunek z przebiegu egzekucji przełożonemu, który go do asystowania wyznaczył. W meldunku podaje się miejsce, czas trwania czynności egzekucyjnych, przeciwko komu czynność była prowadzona, nazwisko osoby przeprowadzającej egzekucję, ewentualnie zgłoszony sprzeciw (§ 6) oraz własne uwagi i spostrzeżenia.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia,

Minister Obrony Narodowej: *M. Spychalski*

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 31 marca 1967 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zasad i trybu uznawania lekarzy za specjalistów.

Na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1950 r. — o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1950 r. Nr 50, poz. 458

i Nr 53, poz. 489 oraz z 1956 r. Nr 12, poz. 61) zarządza się, co następuje: